

Bu Cadde Çıkılmaz Sokak

– GürhanGürses · 12 Şubat 2016

Haykırdı bir adam caddenin tam ortasında.

Kimse dikkat etmedi bu haykırışa ilkin.

Acılar içindeki insan da öyle değil midir? Kimse görmez içine akıttığı gözyaşlarını. Kimse duymaz hıçkırıklarını. Çünkü kimse yoktur yanında.Yalnızdır sonsuzluğun içindeki dünya gibi. Hüzün içindeki insan da öyle değil midir? Tektir. Kolu kanadı kırıktır. Merhem olacak hiçbir kimse yoktur.

Sırtını dayadığı bir duvar yoktur. Başını koyduğu bir diz... Gözlerinde huzur bulduğu güven...

Başını okşayan bir el... Sırtını sıvazlayan... Yok.

Kalabalık artmaya başladı.

Adam kalabalığın üstüne yürüdü. Ve gözlerine baktı her birinin.

"Dün ne de çok yoktunuz!" dedi.

Bir daha haykırdı binler dönüp baktı.

"Bu kadar çok muydunuz sahi?" dedi. "Dün neden yoktunuz o zaman?"

Adam açtı göğsünü kış günü, ayaza vurdu sözünü. Buz kesti yüreğini. Haykırdı göğü yıkarcasına, haykırdı göğsünü kırarcasına. Kaburgaları kırıldı bir bir, battı kalbine tek tek.

Yeri batırırcasına haykırdı ortalığa. Ses tellerini koparırcasına...

- Duyun, dedi 'beni!'

Sonra olduğu yere çöktü, gözündeki yaşı döktü. Alemi sel aldı, yetmedi yel aldı. Her şey mübalağalı değil mi bugün? Dağdağalı, şaşaalı...

Adam, bir kartalın yakışıklılığı ve vahşiliği içindeydi.

Bir med cezir halindeydi.

Kâh yakıp yıkan bir tufan idi, kâh yalayıp geçen bir rüzgar!

Kâh bir sel idi alemi önüne katıp götüren, kâh bir içimlik su idi içinizi ferahlatan...

Kâh cennet idi, kâh cehennem...

Herkes şaşırды bu ani haykırışa, dikkat kesildiler bu alışılmadık vaziyete.

"Yedi düvel duysun! İns u cin duysun! Kulağınızı dört açın iyi dinleyin beni. Vurmak ne de kolay olmuş insanı. Hem bir sıkımlık kurşun ile değil, bir kesimlik bıçak ile hiç değil! Bizi vuran düşmanın attığı mermi, salladığı bıçak olsun keşke! Bir satımlık ihanet ile, bir atımlık iftira ile, bir sevimlik aşk ile vurulduk! dedi gözü yaşlı bağı öfkeli bir şekilde.

Şiir gibi konuşuyordu.

Öfkeliydi ama sözleri, kalbe giren ok gibiydi, çakan şimşek, batan diken gibiydi.

Herkes kalkan arıyordu onun öfke seline, set çekmek istiyordu bakışlarına.

Ama ne söylediğini de duymak istiyorlardı.

Bu kadar sert konuşması canının çok yandığının ispatı değil miydi?

Bu öfke büyüyordu ve kocaman dalgaları kalp sahilini dövüyordu.

Kalabalık iyice çoğaldı.

"Vurmak ne de kolay olmuş insanı! Değil mi?

Arkasından söz ile...

Numaradan dostluk ile...

Binbir oyun ile...

Sahte gülüş ile...

Yalan söz ile..." Belli ki insan yana sıkıntısı vardı. Dünyadan yana takıntısı...Ne hale geldi insanlık!

Sanki kıyıya vuran balık! Sanki ölen sadece hastalıktan... Oysa buna inanan alık!

Üstü başı perişandı adamın, içi gibi.

Kim bilir, bir aşkın enkazıydı belki!

Bir arkadaşın es kaza kurbanı...

Kekeme Demosten halt etmişti nutuk çekmede bu adamın yanında.

Bu kadar insanı başına toplayabilecek kaç kişi var şu yeryüzünde konuşarak?

İnsanlardan yana hüznü vardı besbelli.

Yürek yanmaz ateş düşmedi mi?

- İnsanlık bu yüzyılda çok geriledi, dedi ve devam etti.

"Vurmak ne de kolay olmuş bugün insanı.

Sahtelik, diploması olmuş insanın

Riyakarlık, hüviyeti...

Yalan, sığındığı limanı olmuş.

Tehlikeli ibaresi insanın sürmanşeti olmuş, alınına yazılan kaderi olmuş."

Söylene söylene kalabalığı yarıp ilerlemeye başladı. Ağzında Necip Fazıl'dan bir şiirle:

"Durun kalabalıklar, bu cadde çıkmaz sokak!

Haykırsam, kollarımı makas gibi açarak:

Durun, durun, bir dünya iniyor tepemizden,

Çatırdılar geliyor karanlık kubbemizden"

Herkes donakalmıştı.

Vurmak ne de kolay olmuştu sahiden.

Herkesin acısı tavan yapmıştı adamı dinlerken.

Hüznü balon yapmıştı bünyelerin.

Yeni fark ediyordu herkes.

Sahiden insanlık kanıyordu.

Adam ona yanıyordu